

δείχνουσιν, τὴν ἐπανισταμένην καὶ ἐξεγειρομένην, τὴν δυσαναρχετούσαν καὶ ἀποδυσπετούσαν κατὰ τὸ λεξικὸν τοῦ κ. Θ. Δεληγιάννη; Ποῦ νὰ εὐρωμεν αὐτὸ τὸ περιλάλητον σύνταγμα, ὅπερ ἔξοχοι διάνοιαι τοῦ 1862, βυθισθεῖσαι εἰς τὸ αἷμα ἐκ συμφορήσεως διὰ τὴν κατάχρησιν πνευματωδῶν ποτῶν συνέγραψαν εἰς βίβλον τῆς ἐλληνικῆς ἀθανασίας; Ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ λεγόμενος κυρίαρχος λαὸς, ἀφ' οὗ πηγάζουσι καὶ νόμοι καὶ στέμματα καὶ ἐκθρονίσεις καὶ δημοκρατίαι; Ἔως πότε νὰ περιμένωμεν, κύριε Οἰκονόμου, τὴν ἐγερσίν του ἀπ' αὐτοῦ τοῦ γαῖθουργοῦ ὕπνου, τὸν ὅποιον κοιμάται δεκάδας τῶρα ἐνιαυτῶν; Ὅταν θὰ ἐγερθῇτε σεῖς καμμίαν ἡμέραν πρωθυπουργός, θὰ εἶναι τότε σηκωμένος, ἢ δυνατόν νὰ ἐγερθῇ, ὅταν πέσῃτε σεῖς καμμίαν ἐσπέραν ἐπὶ τῆς κλίνης σας ἀπλοῦς Οἰκονόμου καὶ μὴ Βουλευτῆς; Ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ περιλάλητος ἐνέργεια κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος, κύριε Τρικούπη, ἡ ρυθμίζουσα καὶ κανονίζουσα, ἡ ἐπαναφέρουσα τοὺς ἐκτροχιαζομένους εἰς τὴν κανονικὴν αὐτῶν ὁδόν, ἡ τιμωροῦσα τοὺς ἐγκληματοῦντας, ἡ ἐλέγχουσα τοὺς διαχειριζομένους, ἡ ζητοῦσα λόγον τῶν παρανομούντων, ἡ ἀποβάλλουσα τοὺς ἀμαρτάνοντας; Ὅταν ἡ μέλλουσα Βουλὴ δώσῃ ἐν συγχωροχάρτιον εἰς τὸν ἐλευθερωτὴν Κούμουνδούρον καὶ κατόπιν καλέσῃ Ἰ. μ. α. εἰς τὰ πράγματα, ἡ σωτήριος ἐνέργεια τοῦ πολιτεύματος θὰ εἶναι τετελεσμένη; Ἡ ἐὰν τὸ ἐν γίνῃ καὶ δὲν γίνῃ τὸ ἄλλο, πάλιν θὰ εὐρισκώμεθα εἰς συνταγματικὰς ἀνωμαλίας καὶ κρίσεις;

Ἡμεῖς βλέπομεν ὅτι τὸ ἔθνος αὐτὸ δὲν ἔχει τίποτε εἰς τὴν ψυχὴν του, τίποτε εἰς τὴν διάνοιάν του, ὅτι παίζομεν αἰματηρὰν κωμωδίαν μετὰ τὸν ἐαυτόν μας, ὡς ψηφοπατεῖται εἴτινες παίζουν μετ' ἐγχειριδίων, καὶ ποτε ἀποκτείνονται ὑπ' αὐτῶν ὅτι Σύνταγμα, Νόμοι, Πατρίς, Βασιλεία, τόπος, πολιτεύμα, οὐδεμίαν δι' ἡμᾶς κέκτηται σημασίαν καὶ ὅτι ὅλοι ὅσοι ἔχομεν αὐτὰ εἰς τὰ χεῖλη ψευδόμεθα ἢ ὑποκρινόμεθα ἢ διασκεδάζομεν, ὅτι ἔχασαμεν πᾶσαν δύναμιν ἀντιστάσεως καὶ ὅτι αὐτὴν τὴν ἐπανάστασιν τὴν ὅποιαν ἀπειλεῖ ἐν τῇ τεχνητῇ νοσοῦσῃ φαντασίᾳ του ὁ κ. Οἰκονόμου οὔτε κατὰ φαντασίαν δυνάμεθα νὰ συλλάβωμεν, χωρὶς νὰ μορφάσωμεν, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀσπασθῶμεν τὸν θάνατον, ὅτι εἰμεθα ἔτοιμοι, ὡς γῆ νεοσκαφῆς διψῶσα νὰ θερμάνῃ τὸν σπόρον ἐν τοῖς κόλποις τῆς, νὰ δεχθῶμεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου μας τὴν μυσσώτεράν τυραννίαν, καὶ μόνον βλάκας, ἐκδεδιητημένοι, θηλυδαί, παλιμπαιδες, blasés κυβερνῆται ἔπρεπε νὰ μὴ ἐννοήσουν ὅτι δύνανται νὰ καταργήσουν σύνταγμα, νόμους, ὅλα, ἀναιμάκτως, κατὰ τὴν σωτήριον συνταγὴν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, χωρὶς ν' ἀποστάξῃ οὐδεμίαν ῥίς καὶ νὰ ριφθῶσιν, ὡς γύπες κατὰ θνησιμαίων, ἐναντίον τῶν περιουσιῶν, τῆς τιμῆς, τῶν ἀγρῶν καὶ οἰκοπέδων τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἡπείρου, τῶν νέων δημοσίων ἔργων, βυζαίνοντες, τρώγοντες, μασσῶντες, χωνεύοντες, ροφῶντες, κροταλίζοντες, πιπιλίζοντες, σκάνοντες, ψοφῶντες ἐκ κόρου, ἐξ ὑπεραιμίας, ἐξ ὑπερσρκίας, ἐξ ὑπερτροφίας. Εἰς ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ ἐλέγομεν γρὺ ἡμεῖς οἱ κληρονομήσαντες τὸ ἔξοχον πνεῦμα τῆς ἑθνοσωτήριου, ὅπερ μποτυλιαρισθὲν διενεμήθη εἰς ὅλους τοὺς ἡμερωτάτους ἐπαναστάτας, τοὺς γενομένους ἐπειτα αὐλικοῦ, ὑπασπιστάς, εἰσπράκτορας, προξένους, κλέπτας, καταπατητάς, ἄρπαγας, ἀνθρώπους ἐνὸς χοροῦ βασιλικοῦ καὶ ἐνὸς ῥυπαροῦ παρασήμου. Ὡς δὲν θὰ εἴπωμεν γρὺ πάλιν, ὅταν ὁ χειμὼν ἀντιπαρέλθῃ ὑπὸ τὴν δημοτικὴν ἡγεμονίαν τοῦ Σούτσου καὶ τοῦ Φιλήμονος, ἐξυ-

πνήσωμεν δὲ τὸ προσεχὲς θέρος μετὰ τὸν τύπον, μετὰ τὴν πανώλην, μετὰ τὴν χολέραν, ἐλεύθερα περιφερομένους εἰς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος διὰ ν' ἀκούσωσι ἐμβατήριον Σάϊλερ καὶ μυστικὰς συμφωνίας Τοπάλη.

Καλιδάν.

ΟΙ ΣΟΜΑΛΟΙ

Ἀκούσατε, Πανέλληνες, τί λέγει ἓνας Γάλλος, Ποῦ μοναχὸς ταξίδεψε 'στὴ μέση Ἀφρική, Καὶ εἶναι περιηγητῆς τῆς Ἀφρικῆς μεγάλος. . . Μᾶς λέγει ὅτι ἐξαφνα ἀπῆντησε ἐκεῖ Κοντὰ 'στὴ χώρα τῶν Γαλὰς μία φυλὴ μεγάλη, Ποῦ λέγεται Σομάλη.

Τώρα ποῦ εἶναι ἡ Γαλὰς ὁ Δήμιτσας τὸ ξέρει, Λοιπὸν αὐτὸν ρωτήσετε, κί' εὐθύς θὰ σᾶς φωτίσῃ Ἀλλὰ θὰ πέφτῃ βέβαια 'στῆς Ἀφρικῆς τὰ μέρη, Καὶ οὐτ' ὁ Δήμιτσας 'μπορεῖ νὰ τὸ φιλονεικήσῃ. Θὰ ἦναι κάπου 'κεῖ κοντὰ ἢ 'λίγο παρκεῖ, Καὶ τέλος πάντων κί' ἡ Γαλὰς θὰ ἦναι Ἀφρικῆ.

Ἄς ἦναι δά . . αὐτοὶ λοιπὸν οἱ κύριοι Σομάλοι Ἐχουνε ἦθῃ κί' ἔθιμα μετὰ τὰ δικά μας ἔθιμα, Μᾶς μοιάζουν 'στὸ περπάτημα, 'στὸ χρῶμα, 'στὸ κεφάλι, 'Στὴ μούρη καὶ 'στὸ κούτελο, 'στὰ μάτια καὶ 'στὰ φρύδια. Κί' αὐτοὶ φοροῦν βλαχόκαλτσας, σελάχι, φουστάνελλα, Μὰ μὴ γελάτε, κύριοι . . . δὲν εἶναι παῖξε γέλα.

Καθένας πρέπει σοβαρὰ γι' αὐτὸ νὰ ἐξετάσῃ Τί θαῦμα! μέσ' 'στὴν Ἀφρική 'στὴ χώρα τῶν Γαλὰς, Ὅπου ὁ νοῦς τοῦ Ἑλλήνος δὲν εἰμπορεῖ νὰ φθάσῃ, Νὰ ἦναι κί' ἄλλοι Ἑλληνες καὶ ἄλλη μιὰ Ἑλλάς! Κί' ἡμεῖς γιὰ τοῦτο εἴχαμε ἀπλώσει τραχανᾶ, Ποῦ ξέραμε πῶς Ἑλληνες κί' ἡ Ἀφρική γεννᾷ!

Ὡ γεωγράφος Δήμιτσα, οὐ φωτίσέ μας πάλι Μὲ ὅλη σου τὴ δύναμι τὴ γεωγραφικὴ Τί σῶς εἶναι τάχατε ἐκεῖνοι οἱ Σομάλοι, Ὅπου μᾶς ἐξεφύτρωσαν 'στὴ μέση Ἀφρική. Ἐχουν κί' ἐκεῖνοι Σύνταγμα, βουλὴν καὶ βασιλέα; Γιὰ τοὺς Σομάλους, Δήμιτσα, εἰπέ μας 'λίγα νέα.

Πρέπει νὰ μάθουμε γι' αὐτὴ τὴ νέα Ῥωμαιοσύνη,
Κι' ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλῇ, νὰ πᾶμε κι' ἐκεῖ πέρα...
Αὐτοὺς δὲ θὰ τοὺς πάρουμε ἡμέσως μὲ εἰρήνη,
Χωρὶς πολλὰ ἐμπόδια, πολέμους καὶ φοβέρα.
Εἶναι ἴδική μας βέβαια αὐτὴ ἡ ἀποικία,
Κι' ἄλλος 'σ' αὐτοὺς τοὺς Ἑλληνας δὲν θ' ἄχῃ ἐξουσία.

Καιρὸς νὰ ἐξυπνήσουμε, Πανέλληνες, λιγάκι,
Κι' ἀφοῦ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς γιὰ ἔξω πῆρε δρόμο,
Ἄς κάμῃ κι' ὡς 'στὴν Ἀφρικὴ κανένα ταξιδάκι,
Νὰ 'δῇ τοὺς νέους Ἑλληνας καὶ νὰ τοὺς δώσῃ νόμο.
Ἔτσι καὶ ἔτσι ἔξοδα θὰ γίνουν ποὺ θὰ γίνουν,
Καὶ ἂν γινοῦν καὶ πρὸς πολλὰ, ἐκεῖνοι: μᾶς τὰ δίνουν.

Ἐμπρὸς, καὶ σὰν τσιγκούνηδες μὴν κλαῖτε τοὺς παράδες,
Ἀφοῦ θὰ κάμῃ ἡ πατρίς καὶ ἄλλας κατακτήσεις·
Ποιὸς ξέρει πόσους θαῦρουμε ἐκεῖ φουστανελλάδες,
Μὲ Αἰγαντος ἀνάστημα καὶ Ἑρακλέους φύσεις.
Μὲ τὸ σωρὸ μᾶς ἔρχονται ἡ εὐτυχίαις πάλι,
Ἡ Ἄρτα καὶ ἡ Δάρισσα κι' οἱ Ἑλληνες Σομάλοι.

Καὶ ἔπειτα φωνάζουμε ἡμέρα καὶ νύκτα ὅλοι
Ὅτι δὲν ἔχουμε κι' ἐμεῖς εὐρύχωρη πατρίδα,
Καὶ εἶναι μόνος πόθος μας νὰ πάρουμε τὴν Πόλι,
Ἀφοῦ καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴ μᾶς πέφτει μιὰ μερίδα.
Ἄν εἶχε μέγ' ἐν τῇ σφαῖρᾳ τῆς κατοίκους κι' ἡ Σελήνη,
Πιστεύετε πῶς Ἑλληνες θὰ ἦσαν καὶ ἐκεῖνοι.

Ἰδοῦ, καὶ γιὰ τὸν Μπούμπουλη δρόμος πλατὺς ἀνοίγει,
Φωτὰ λοιπὸν ἔσ' ὁ στόλος μας, φωτὰ ἔσ' ἡ Μπομπουλίνα,
Καὶ γρήγορα ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἄς φύγῃ
Μακριὰ ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν κι' εἰρηνικὴν Ἀθήνα.
Ἰδοῦ ἔμπρὸς ἡ Ἀφρικὴ, ἰδοῦ καὶ ἡ Σομάλη...
Ἐκεῖ ἔμπορεῖ τὸ ἄχτι του μιὰ καὶ καλὴ νὰ βγάλῃ.

Souris

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.

Νέφη, βρονταί, ἀστραπαί, σταγόνες βροχῆς. Οἱ βράχοι
φέρουσι λευκὸν ἐξ ἀφροῦ στέφανον καὶ εἰς τῆς θαλάσσης τὰ
βάθη φοβερὸς τελεῖται ἀγών. Ἡ ἡμέρα ἐρημία καὶ ἀνεμος,
ἡ νύξ σκότος καὶ φόβος.

Μάτην ζητεῖ τις νὰ διακρίνῃ που ἐρυθρὸν ἢ μέλαν ἐξου-
σίας σημεῖον. Οὐδὲ εἰς κλητῆρ, οὐδὲ εἰς χωροφύλαξ.

Κ' ἐν τοσούτῳ κατοικοῦσιν ἐδῶ πολλὰ καλὰ οἰκογέ-
νειαί, κ' ἐν τοσούτῳ δύνανται τὰ κακουργότερα νὰ τελε-
σθῶσι χωρὶς νὰ πάρῃ μυρωδία ἢ χαριτωμένη ἐξουσία.

ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ ῥεβολβέρ μου μόνον τολμῶ νὰ
διέρχωμαι ὥρας τινὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ ἀγαπητοῦ μου βρά-
χου, ἄφ' οὗ τὴν πρῶταν διακρίνω τὸν Παρθενῶνα καὶ τὴν
νύκτα ἐν . . . παράθυρον . . . !

Ἰδοῦ τὰ ἐκ Φρεαττύος νεώτερα. Ἀλλ' ἐκ Πειραιῶς ;

Μετὰ τὴν συγκίνησιν καὶ τὰς συζητήσεις, ἃς ἡ Αὐτοῦ
Ἐντιμότης ὁ κ. Λάμπρος ἐγέννησε παρὰ τῷ Πειραικῷ Δη-
μοσίῳ, ἡ κοινὴ προσοχὴ ἐστράφη καὶ πάλιν ὅλη πρὸς τὰς
τιμὰς τῶν ἐμπορευμάτων, τὰς ταλαντεύσεις τοῦ Χρηματι-
στηρίου, τὰς πράξεις τῆς ἀγορᾶς καὶ τὴν λοιπὴν ἐμπορικὴν
κίνησιν, ἐφ' ᾧ πληροφορίας ἀκριβεῖς εὐρίσκετε ἐν τῇ
Σφαῖρα, καλλίστη εἰς τὸ εἶδος τοῦτο ἐφημερίδι.

Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον τὸν Πειραιᾶ σήμερον εἶνε ἡ
λίμνη τῆς Ζέας, ἥτις, βαθυνομένη ἤδη καὶ ἐκκαθαριζομένη,
μέλλει ὅσον οὕτω ν' ἀποτελέσῃ μετὰ τοῦ ὑπάρχοντος τὸν
κάλλιστον τῶν ἐλληνικῶν λιμένων.

Οὕτως ὁ Πειραιεύς, μετὰ καταπληκτικῆς βαθέσεως ἄχρι
τοῦδε πρὸς τὰ ἔμπρὸς ταχύτητος, θέλει ἀντλήσῃ νέας δυ-
νάμεις πρὸς τὸ **χρυσοῦν** καὶ μέγα μέλλον του.

Διελθὼν τῆς πόλεως ὅλης καὶ ὑπ' ὅψιν ἔχων τὰς πεφι-
λημένας Ἀθήνας, εὗρον αὐτὴν καθαρὰν καὶ εἰς μέριμναν
δημοτικῆς Ἀρχῆς ὑποκειμένην. Ἄν δ' ἡγανάκτησα ἡ ἐ-
βλασφήμηση, αἰτία δὲν εἶναι εἰμὴ ἡ ἀστυνομικὴ Ἀρχή.

Ἐν ταῖς μᾶλλον κεντρικαῖς ὁδοῖς, μέσῳ οἰκοδομῶν ἐντὸς
τῶν ὁποίων, ἕνεκα τῶν κάτωθι καφετειῶν, διαμένουσιν ἐ-
κατοστὺς ἀνθρώπων καθ' ἑκάστην, ὑπάρχουσι βιομηχανικὰ
καταστήματα δι' αἵματος, εἰς τὴν ἐλαστικότητα τοῦ οὐλοῦ
εἶνε ἀνατεθειμένη ἡ ζωὴ καὶ ἡ περιουσία τόσο κόσμου !

Τοιαύτη τυφλότης, τοιαύτη ἀσέβεια πρὸς τὸ καθήκον,
τοιαύτη ἀγνοία τῶν στοιχειωδεδεστέρων περὶ τὴν ἀστυνομι-
κὴν διοίκησιν, οὐδὲ παρὰ τοῖς Ἀφγανοῖς ἡ δύνατο ἴσως ν'
ἀνέυρῃ τις σήμερον.

Ἀλλὰ τίς θὰ φροντίσῃ περὶ τόσον μικρῶν πραγμάτων !
Ἄρκει νὰ ὑπάρχῃ Ἀστυνομία καὶ Δημαρχία καὶ Κυβέρνη-
σις. Διὰ τὴν νὰ ὑπάρχουν, ἀδιάφορον !

Ἡ μουσικὴ, ἥς κατέρωθεν νὰ σοι γράψω τὴν εἰκόνα,
ἐγκατέλειπεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τὴν Μουσ-
χίαν, μεταφωτευθεῖσα εἰς κήπον τινα, Τιτάνιον καλούμενον.